

[Finansministeren.]

der Lovforslaget tilbage til Udvalget og ændrer Ændringsforslagene, saa at disse ikke længer har det ubehagelige Indhold, som bestaar i, at de modarbejder Bestræbelserne for at faa Renten her i Landet bragt ned.

Ordføreren (Hauch): Jeg takker den højtærede Finansminister. Den højtærede Minister udtalte med al ønskelig Klarhed, at selv om vi fra vor Side gjorde en Indrømmelse med Hensyn til Nedsættelsen af den Maksimalrente, der er angivet i Forslaget, ønskede Finansministeren ikke at medvirke til Gennemførelse af Lovforslaget. Dette forekommer mig at være af nogen Værdi; det viser ved denne Lejlighed det, som vi har set ved saa mange andre Lejligheder, at naar den høje Regering kommer her med sine Lovforslag, saa er Landstinget forhandlingsvilligt; Landstingets Flertal er ogsaa nu — det gælder i hvert Tilfælde det Parti, jeg tilhører — forhandlingsvilligt paa Spørgsmaalet om at sætte Maksimalrenten yderligere ned, men den højtærede Finansminister flytter sig ikke en Tomme. Den højtærede Finansminister siger ikke noget om, at der, naar disse Indrømmelser er gjort, derved skabes Mulighed for, at der kan komme en Lov ud af det foreliggende Forslag. Dermed er hele Spørgsmaalet egentlig klart, og dermed turde det ogsaa være givet, at det Misbrug, som øves af Regeringen og Regeringspartierne overfor Landstinget baade i Tide og i Utide, idet man hævder, at Landstinget ikke er forhandlingsvilligt, ikke har noget paa sig. Her har vi et af Beviserne klart og tydeligt for os.

Finansministeren (Bramsnæs): Den ærede Ordfører udtalte nu, at Regeringen misbrugte Landstinget. Det tror jeg dog er en Udtalelse, som det bliver vanskelig for det ærede Medlem at faa reel Mening i. Derimod vil jeg være tilbøjelig til at sige, at Flertallet i Landstinget misbruger den Magt, det har. Det er en Kendsgerning, som vi har iagttaget saa mange Gange og iagttaget ogsaa ved dette Lovforslags Behandling, at et Lovforslag bliver standset i Landstinget. Hvis der her kan være Tale om Misbrug i nogen Henseende, saa bliver det i den af mig nævnte Henseende.

Ordføreren (Hauch): Naar Situationen er den, at der er forskelligt Flertal

i de to Ting, maa det dog formentlig være den siddende Regerings Opgave at forhandle disse to Ting imellem, saa at det bliver muligt at faa et praktisk Lovgivningsarbejde ud deraf. Vi staar her overfor et Tilfælde, hvor Finansministeren modtager et Tilsagn fra vor Side om at gaa i Forhandling med ham paa Kardinalpunktet i denne Sag, nemlig en Nedsættelse af den angivne Maksimalrente, men Finansministeren afviser det og siger, at denne Indrømmelse vil ikke betyde noget med Hensyn til Gennemførelsen af Lovforslaget. Jeg vil gøre opmærksom paa, at en Politik fra den høje Regerings Side i den Form er ikke nogen holdbar Politik. Saa længe vi har vor nuværende Forfatning, maa det være Regeringens Opgave at forhandle sig til Rette Tingene imellem. Det er en Pligt, Regeringen har, og dersom Regeringen agter at føre en Politik, der gaar ud paa, at de Lovforslag, der fremkommer her i Tinget, er Diktater, som Landstinget uden videre har at gaa ind paa, saa har den høje Regering forregnet sig.

Finansministeren (Bramsnæs): Til at forhandle hører der jo to Parter, og Regeringens Forhandlingsvenlighed bliver altsaa nu betvivlet af den ærede Ordfører (Hauch). Jeg ved for Resten ikke hvorfor. Regeringen har ikke bestilt andet hele Vinteren end at forhandle med de to Oppositionspartier i Folketinget, som jo er de Partier, der har Flertal her i Tinget, og senere at forhandle med dette Flertal i Landstinget. Jeg maa sige, at naar jeg kaster et Blik paa, hvad Forhandlingsvillie der er blevet vist fra anden Side, finder jeg, at den har været umaadelig svag, og det viser jo ogsaa Resultaterne. Man har netop her fra Landstinget i Aar paa en Maade, som jeg ikke havde tænkt mig, og som jeg ikke husker har været anvendt tidligere, hindret alle Forslag i at komme igennem, saa jeg maa sige..... (*Ellinger:* Alle Forslag?) Alle Forslag, der betyder noget. (*Ellinger:* Naah!) ... Alle Forslag, der betyder noget. Forhandlingsvillie fra Regeringens Side nytter ikke, medmindre man møder Forhandlingsvillie fra anden Side, og den har i denne Vinter været af en saadan Art, at Ansvar for, at store og vigtige Forslag ikke har kunnet gennemføres, i Virkeligheden maa ligge hos Flertalspartierne her i Tinget. Der er forhandlet fra Regeringens Side, men der er mødt meget ringe Forhandlingsvillie fra anden Side, naar Regeringen har villet forhandle.